

Paul Brunton

**UN EREMIT
ÎN HIMALAYA**

Traducere de Marius-Adrian Hazaparu

POLIROM
2013

Cuprins

<i>Introducere</i> (Timothy Smith)	7
<i>Căruțul înainte</i> (Prințul Nepalului, Mussooree Shum Shere Jung Bahadur Rana)	9
<i>Prefață la prima ediție britanică</i>	13
I. <i>Filosofia prieteniei – Călare prin Himalaya – Bungaloul meu de pe-un vîrf de munte</i>	19
II. <i>Expediția plănuțită la muntele Kailas din Tibet – Măreția peisajului de la Muntele Înălțare – Descoperir „Sanctuarul”</i>	31
III. <i>Reflecții asupra stăpînirii britanice în India și asupra conflictelor politice – Nevoia de a spiritualiza politica – Controlul gîndurilor – Un secret pentru concentrare</i>	44
IV. <i>Căutarea liniștii interioare – Amintirea unor nașteri anterioare – O metodă budistă de accesare a memoriei prenatale – Misiunea Naturii pentru omeniire – Despre comuniunea cu Natura</i>	55
V. <i>Vizita neașteptată a doi yoghini – Pelerinii și altare în Himalaya – Putere prin nemîncare</i>	67
VI. <i>O privire grăbită prin corespondența mea – O sinucidere teatrală și răspunsul meu – Ajutor telepatic pentru discipoli</i>	80
VII. <i>Reflecții asupra viitorului Tibetului – Experiențele lui Sir Francis Younghusband – Destinul Orientului și Occidentului</i>	91
VIII. <i>Un corespondent deplînge retragerea mea din lume – Virtuțile inactivității și solitudinii – Religia mea – Noul Testament – Iisus și criticii săi</i>	103
IX. <i>Furtună – Vestitorii masonului – Animalele care mă vizitează – Problema îmbrăcămîntei</i>	119

X.	Vizita altui yoghin – Călătoria sa plină de aventuri de la Kashmir la muntele Kailas – Călătoriile sale prin Tibetul de Vest – Cum maestrul său trila dezbrăcat în zăpodă – Explicațiile acestei fipte	131
XI.	Despre filosofie și distracție – Reflecții asupra domnului Charles Chaplin – Artă și geniul lui mute – Necesitatea de a moderniza yoga – Nerecomandarea ascetismului – Citeva adevăruri despre sex și yoga.	149
XII.	Un influx sacru în nemîncare – Despre expedițiile în munți și însemnătatea lor	165
XIII.	Întîlnirea cu o panteră – Problema cruzității Naturii	175
XIV.	Vizita unui prinț nepalez – O experiență ciudată cu un fachir și un spirit – Explorăm valea frumoasă a unui riu – O întîmplare cu un elefant nebun – Budism în Nepal – O comparație între Krișna și Buddha	183
XV.	De veghe în noapte – Reflecții asupra stelelor – Adevărul despre astrologie – Misterul lui Sirius – Sînt planetele locuite? – Simbolismul soarelui – Cedrul îmi vorbește – Îmi iau rămas-bun de la bungalowul meu	202
XVI.	Formesc din nou la drum călare – O panoramă superbă în statul Tehri – Călătoria mea pe culmi înalte și poteci de munte – Prin păduri, în întuneric – Sosirea la Pratapnagar	216
XVII.	Urișii de zăpodă ai Himalayei – Atacul unui urs	228
XVIII.	Băutul ceaiului, o încîntare – Cum izbucnesc furtunile muntonului	238
Epilog	. . . . .	249

Draga mea doamnă semnalase paragraful pe care l-a considerat relevant în cazul meu. O astfel de referință, venind de la oricine altcineva, ar fi putut părea jignitoare. Dar ea îmi este prietenă și și-a permis aceasta din prietenie. Mai mult, fiind mai în vârstă, văduvă a unui colonel și cunoscându-mi preocupările cele mai personale și chiar intime, le tratează dintr-o perspectivă maternă. Îi accept deci referința fără nicio supărare, deși mă face să râd, căci știu că nu mi-a subliniat acel paragraf cu dispreț, ci cu afecțiune.

Totuși, e interesant ce definiții ciudate găsesc oamenii pentru „sănătate mentală”. În urmă cu câteva luni am ținut un discurs la o anumită universitate indiană. Nedorind să mă abat de la materiile principale ale studenților, dar nici să străbat 250 de kilometri ca să le spun ceva fără prea mare legătură cu ceea ce mă interesează pe mine cel mai mult, am găsit varianta fericită de a le ține o prelegere pe tema „Filosofia inspirației”. În felul acesta, puteam să ating subiectul inspirației în literatură, artă, afaceri, invenție, viață și religie și, de asemenea, să le fac studenților și câteva sugestii practice despre cum să se pregătească pentru carieră.

După ce a fost publicat în ziar un articol despre prelegerea mea, a venit la mine o delegație ca să-mi sugereze să țin alocuțiunea chiar la Universitatea de Stat. Deși asta implica o călătorie și mai lungă și cu toate că rareori țin prelegeri publice, refuzând de obicei aproape toate invitațiile, am răspuns că accept dacă mi se va trimite o invitație oficială. Dar, atunci când profesorii care-au fost amabili cu mine și-au exprimat cererea în consiliul academic al Universității, președintele acestuia s-a folosit de influența sa pentru a o respinge. Prin urmare, invitația nu a fost trimisă.

Motivul acestei împotriviri era ciudat. Cel care s-a opus sosirii mele la universitate era un european – mai exact, un englez, dar astăzi, în India, printr-un ordin oficial, toți albi sînt numiți europeni. Principala și singura sa obiecție era că „un alb care

trăiește printre localnici și care-și petrecere majoritatea timpului într-un ashram, printre yoghini, *sigur* nu-i sănătos la cap! ”.

Dacă retragerea de la oraș la țară, de la activitate la odihnă, ocazional și pentru perioade limitate, este un semn de nebunie, atunci prefer să rămân așa! În cazul în care căutarea adevărului metafizic sau practicarea meditației mistice este un semn de dereglare mentală, atunci mă rog zeilor să nu mă mai facă bine niciodată! Dacă, pentru acest domn învățat, dar îngust la minte, efortul de a căuta și a menține pacea interioară într-o lume zbuciumată e o formă de nebunie incipientă, atunci mă declar fericit că m-a catalogat drept nebun! Dar pentru mine e sănătate curată să încerc să-ți păstrezi integritatea atât de valoroasă a sufletului printre atâtea forțe de distragere, în mijlocul terorii și tulburărilor vieții moderne.

Cu siguranță, universitarul care m-a refuzat merge la biserică în fiecare duminică, dar ar fi el în stare să-l însoțească pe Hristos pe Golgota? S-a gândit el vreodată că Iisus chiar a vorbit serios? Oare ar fi el capabil să înțeleagă că un sfânt înțelept al zilelor noastre, chiar dacă ar fi hindus, e mai creștin decât majoritatea gloatelor cu o religie de duminică? Mă întreb dacă mintea lui ar putea pricepe vreodată de ce culoarea pielii nu te împiedică să intri în împărăția cerurilor, pe care Iisus ne-a prezentat-o ca țel și pe care astăzi atât de puțini creștini o mai înțeleg.

Înainte de-a rosti primul său cuvânt de la amvon, l-aș obliga pe orice predicator să treacă prin școala vieții, nu prin cea a unor profesori. Cît e tânăr, l-aș trimite să trăiască printre cei săraci și asupriți înainte de a cizela stilul predicii sale inaugurale. L-aș sili să meargă în munți solitari și în pădurile necălcate de picior de om și să stea acolo fără cărți ori prieteni și, în acea singurătate, să se lupte cu sufletul său pînă cînd fie îl va afla pe Dumnezeu, fie va afla că Biserica nu e pentru el. L-aș porunci să renunțe la ideea de a-i inspira pe alții prin religie pînă cînd sau numai dacă nu se simte el însuși inspirat. Dacă, prin urmare, predicile lui ar fi mai puțin agreate de audiențele tradiționale și de episcopii

tradiționali, măcar ar fi sincere, palpând de suflul divin care trebuie să pătrundă în cel ce vrea să devină slujitor al Domnului pentru cei fără Dumnezeu. Asta aş cere fiecărui predicator și fiecărui preot, indiferent dacă aparține Bisericii lui Hristos sau confreriei lui Buddha, indiferent dacă își sfătulește enoriașii în numele lui Sri Krișna sau în numele oricărui alt profet.

Am norocul de a nu mă supune niciuneia dintre religiile convenționale. Când unii curioși își bagă nasul unde nu le fierbe oala, le dau un răspuns în doi peri și așa nu-și mai continuă tirul de întrebări.

N-am găsit niciun port în care să acosteze și sufletul meu plutoar, în nicio credință religioasă, în nicio filosofie, pentru că eu cred în Spiritul care, ca vântul, bate încotro dorește.

Cei care-l urmează în mod declarat pe Iisus, dar care n-au izbutit niciodată să-i înțeleagă poruncile sau să li se supună pot, în fervoarea lor fariseică, să-l deteste în mod firesc pe cel care, vădit, nu aparține confesiunii lor sau oricărei alteia. Oricum, cel a cărui viziune interioară pune o barieră între el și ei, la fel ca între el și oricare alt grup de credință, descoperă că prin asta se eliberează. Dacă e suficient de puternic cât să stea departe de toate grupările religioase și rasiile tradiționale din jurul său și dacă e îndeaajuns de independent ca să nu caute favorurile niciuneia sau să nu-i fie frică de privirile lor încruntate, atunci, într-adevăr, destinul și alegerea s-au combinat în așa fel încât să-i dăruiască o eliberare încântătoare și unică. Pe când ceilalți oameni vor arunca unii în alții cu ura lor tăcută sau vocală, o rasă va protesta împotriva alteia, iar credințele se vor ciocni disprețuitor din cauza unor fleacuri, el ar putea privi către nesăbuința acestor semeni certăreți ai săi în mijlocul cărora a fost aruncat așa cum ar privi și un observator de pe o planetă îndepărtată dacă s-ar afla printre ei.

Un astfel de om nu are contemporani și nici n-are nevoie să-și caute vreunul. Ortodocșii nu agreează o asemenea independență, iar heterodocșii pot disprețui astfel de „superstiții”. Nu contează. Adevărul – senin și suprem – își poate aștepta clipa în voie. Nu

poate pierde nimic, căci e etern, iar revelarea sa trebuie să vină mai devreme sau mai târziu, brusc sau încet.

Datorită acestei poziționări detașate, îmi pot găsi prieteni printre toate religiile și în niciuna și dușmani tot în aceleași grupări, împrăștiate peste tot. Trăiesc printre toți aceștia ca un străin, știind prea bine unde mi-e adevăratul loc de baștină.

Între mine și razele sacre ale Soarelui Ascuns nu se interpune nicio instituție.

Soarta m-a condamnat să devin un interpret al limbajului Sfinxului ; o sarcină încântătoare atât timp cât cel care-o îndeplinește își păstrează interpretările pentru el, dar realmente dezagreabilă atunci când începe să le dezvăluie unei lumi sceptice.

Găsesc totuși o alinare secretă în gândul că acest sejur dificil al meu e doar temporar și că, într-o bună zi, zeii milostivi îmi vor grăbi calea înapoi la steaua mea, a cărei sclipire verzui-argintie o caut nostalgic pe cer în fiecare noapte.

Fără să-și dea seama, prietena mea din Bombay – binecuvîntat fie-l sufletul bun, dar aflat în eroare ! – mi-a făcut un adevărat serviciu cu încercarea ei de a-mi reproșa dependența de cercetarea unor chestiuni încă învăluite în mister. Mi-a pus în mîini – căci, atunci cînd am venit în această singurătate, nu aveam la mine nicio carte – cuvintele și viața înțeleptului din Galileea, al cărui nume e întotdeauna un cîntec magic pentru urechile mele. Voi citi paginile acestea de îndată. Firește că n-am să accept vreodată versiunea autorizată a acestei cărți ca fiind cea mai acurată și cea mai completă, deoarece din tot ce merita consemnat mult a fost lăsat deoparte de compilatori și mult din ce a fost tipărit a fost prost tradus, în timp ce perioada în care Iisus s-a pregătit călătorind, de la 12 la 30 de ani, lipsește cu desăvîrșire. Nici măcar întîmplările adevărate nu sînt consemnate cu acuratețe. Cu toate acestea, așa imperfectă cum e, port la inimă cărticica neagră și prețuiesc ceea ce îmi dăruiește.

Doamna mea dragă, trebuie să privim dincolo de acest simbol de suprafață pe care oamenii-l numesc viață și să ne străduim să

descoperim ce înseamnă ea cu adevărat. Iisus știa. Nu trebuie să confundăm simplele accidente ale existenței cu esența sa. Se pedepsește singur cel care face pe plac lumii exterioare în detrimentul păcii sale interioare.

Cuvintele lui Iisus nu s-au pierdut de tot din lume, ca acelea ale altor alți vorbitori. De ce? Pentru că Iisus cuvînta din adîncurile Sinelui superior, pe cînd ceilalți vorbeau folosindu-se de mințile lor limitată. Iisus le cuvînta contemporanilor săi, dar predicile sale au fost și vor fi pentru posteritate. Discursurile celorlalți n-au putut niciodată să treacă dincolo de contemporaneitate, de viața efemeră a unei pagini de gazetă. Au vorbit probabil cu o oarecare preocupare – preocupare pentru opinia publică și pentru propriul buzunar. Scuza lor era că trebuie să trăiască, că piinea e mai bună decît o aură. Vai de ei, căci n-au știut că acela care descoperă aura își primește și hrana! Dacă vrăbiile sînt hrănite, de ce n-ar fi și oamenii cu aură? Dumnezeu nu e atît de lipsit de putere ca să nu poată să grijescă de cei ai Săi... Cuvintele lui Socrate încă se află în circulație, pentru că el a lăsat piinea să-și poarte singură de grijă, ceea ce a și făcut... Valoarea cuvintelor unui om e dată de solemnitatea sa spirituală unică.

Din cîte știu eu, cuvintele lui Iisus, acest om-dumnezeu, sînt cel mai des citate. Lumea comentatorilor și teologilor poate despica firul în patru referitor la înțelesurile lor, așa cum o face de peste 1.900 de ani, dar un suflet simplu sau sensibil le va înțelege mult mai ușor, pentru că ele sînt extrem de clare și pentru că Iisus nu a fost teolog. Nu e nimic încurcat sau șovăielnic în Noul Testament.

Căci a sosit vremea, așa cum sosise odinioară și în Palestina, să vorbim clar, să lăsam Adevărul să se audă și nu să bolborosim despre el, pe alei întunecoase, fraze rostite cu jumătate de gură și pe jumătate fără sens.

Din păcate, aproape toți sîntem muți spiritual și nu putem rosti un singur cuvînt etern!

Din păcate, strigătul „Înapoi la creștinism”, pe care-l aud în Europa, sau „Înapoi la hinduism”, pe care-l aud în India, e în van. Am avut suficient timp să testăm aceste credințe. Dacă n-am fost în stare să le experimentăm așa cum trebuie în secolele care au urmat inspiratorilor lor, nu vom fi niciodată. Să nu ne amăgim singuri. Întoarcere la trecut nu există. Inspirația originală a oricărei religii este, de asemenea, cea mai vitală. Multe pot fi făcute sub influența ei ce mai târziu poate doar să fie copiat, dar fără suflet și fără pasiune. Orice-am face, nu putem da timpul înapoi. Trecutul trebuie să aibă grijă singur de el. Asta voia să spună Iisus atunci când a rostit „Lasă morții să-și îngroape morții lor”. Viața trebuie studiată acum, în timpul prezent, nu în cel ce-a trecut. Lumea încă își așteaptă Mîntuitorul. Vechile religii și-au pierdut dinamismul. Creștini adevărați au fost cei care-au fost aruncați ca martiri în groapa leilor.

Să începem să cunoaștem Adevărul curățindu-l de vestigiile obstructive ale unor dogme mumificate.

Dacă oracolele civilizațiilor antice au tăcut toate, atunci oracolele lumii moderne trebuie să vorbească. Inspirația nu zace în mormînt, chiar dacă instrumentele sale timpurii o fac.

Dacă Hristos ar merge în Camden Town, așa cum a presupus Blake, cu înțelegerea sa spirituală pătrunzătoare, nimeni nu l-ar recunoaște, din simplul motiv că educația noastră greșită ne-ar face să așteptăm pogorîrea din cerurile deschise a unor care de foc sau un chip cețos și strălucitor, văzut ca-ntr-un vis, însă, cel mai probabil, el s-ar plimba liniștit pe strada principală, cu puține însemne pe chipul său care să-l deosebească de alți timplari ce s-ar plimba și ei pe acea stradă obișnuită dintr-un cartier obișnuit.

Nimeni astăzi nu mai îndrăznește să-l numească pe Iisus nebun, deși, atunci când umbla și predica prin mulțimea fiecărei de farisei bărboși, aceștia murmurau disprețuitori unii către alții: „Uite nebunul!”. Nu l-au luat în serios decît mai târziu, cînd și-au dat seama că el chiar și-a ținut cuvîntul dat cînd „a început să dea afară pe cei ce vîndeau și pe cei ce cumpărau în templu, iar mesele